

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUHARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

DUMINICA A 18-A DUPĂ RUSALII (Pescuirea minunată)

†) SF. IER. MC. TEODOSIE
DE LA MĂNĂSTIREA BRAZI,
MITROPOLITUL MOLDOVEI
SF. SFINȚIT MC. FOCA,
EPISCOP DE SINOPE

DUMINICA PESCUIRII MINUNATE

Sfânta Evanghelie de astăzi, a Duminicii a 18-a după Rusalii, ne amintește de unul dintre cele mai sublime momente ale vieții pământești a Mântuitorului Hristos petrecut pe Marea Galileii: pescuirea minunată. Pe această mare a întâlnit Domnul patru pescari care se trudeau din greu, căutând să-și asigure pâinea cea de toate zilele.

Cei patru erau locuitori ai provinciei Galileea și cunoșteau de la Sfântul Ioan Botezătorul pe Hristos Mântuitorul lumii. Aceștia erau Simon Petru și Andrei, frați și Iacob și Ioan, alți doi frați care-și câștigau existența pescuind, iar a doua zi vindeau peștele în piețele din orașul Capernaum.

Apropiindu-se Mântuitorul, s-a urcat într-una din corăbiile care erau la țarm și de acolo a început să le grăiască mulțimilor. După ce a încetat a le vesti Împărăția cea veșnică a lui Dumnezeu, S-a adresat proprietarului corabiei, Simon Petru, și l-a rugat să arunce mreaja în apă pentru pescuit. Deși s-a justificat în fața Mântuitorului că toată noaptea a încercat, dar n-a prins nimic, a ascultat cuvântul Acestuia și mergând în larg, a tras mreaja în corabia plină cu pești.

Săvârșirea acestei minuni este menită să evidențieze sensul grelei misiuni apostolice care-i aștepta. Acești pești semnificau mulțimea mare de suflete care sunt chemate la Împărăția cerurilor. Abundența lor prefigurează toate popoarele pământului care, prin misiunea Sfinților Apostoli, vor cunoaște taina credinței în Hristos și puterea iertării în Biserica Lui. Trăsătura dominantă în toate parabolele Mântuitorului, având ca temă Împărăția Cerurilor, o reprezintă abundența, belșugul, care prefigurează inepuizabila lucrare a Duhului Sfânt. În corabia mereu lovită de valuri și vânturi, dar mereu biruitoare, prefigurare a Bisericii, vor intra multe suflete care se vor sfinți, găsind salvarea din marea cea învolburată a acestei vieți.

Toată noaptea s-au străduit viitorii Apostoli, iar munca lor a fost zadarnică; însă dimineață, când a apărut Mântuitorul Hristos, li s-au umplut corăbiile de pești. De ce? Pentru că atâta timp cât Domnul a fost departe de ei, munca lor a fost fără succes, dar când s-a apropiat El de ei, au ascultat, iar munca lor nu a mai fost zadarnică, ci rodnică. De multe ori vedem cum oamenii care nu îl au pe Dumnezeu prezent în viața lor, se

străduiesc și nu au succes. Ceea ce reușesc într-o zi, pierd a doua zi și mai mult decât au câștigat, pentru că le lipsește harul prezenței lui Dumnezeu în viața lor. Cât timp cei patru pescari s-au biziuit doar pe propria lor putere, n-au reușit nimic, dar când s-au încredințat deplin Mântuitorului Hristos într-o deplină ascultare, osteneala lor a devenit belșug, bunăstare, deci binecuvântare.

Pe Marea Galileii, în mijlocul valurilor, Mântuitorul a mângâiat pe cei patru pescari aducându-le bucuria împlinirii muncii lor, ba mai mult, i-a chemat la misiunea cea mai înaltă, de a câștiga și salva suflete din marea cea sărată a acestei vieți, făcându-i pescari de oameni. Astfel, înțelegem că în Biserica lui Hristos găsim salvarea și

mântuirea sufletelor noastre, pentru că ea este ușa care ne duce către ceruri și prin ea găsim iertarea, pentru că Cel care conduce Biserica este Mântuitorul și Întemeietorul ei. Capul Bisericii este Hristos, iar noi suntem parte din trupul Lui, așa cum spunea marele Apostol Pavel, efesenilor: „După cum bărbatul este cap femeii, așa și Mântuitorul este cap Bisericii, al cărui și Mântuitor este” (Efeseni 5, 23).

Deci, să nu ne temem de valurile acestei vieți trecătoare, ci să luăm aminte la cuvintele Mântuitorului care ne cheamă: „Nu vă temeți, veniți după Mine și Eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul Meu asupra voastră, căci jugul Meu și povara Mea sunt ușoare, și veți găsi odihnă sufletelor voastre” (Matei 11, 28 - 29). ❖

Părintele Adrian Chiriță

SFÂNTUL IERARH ANTIM, CEL CARE A ROMÂNIZAT SLUJBELE BISERICESTI

Despre Sfântul Ierarh Martir Mitropolit Antim Ivireanul, cel mai de seamă mitropolit al Țării Românești din toată istoria ei, s-a vorbit mult în anul 2016 care a fost Anul comemorativ al Sfântului Ierarh Martir Antim Ivireanul și al tipografilor bisericești. Anul acesta însă îl pomenim iarăși, dintr-o altă perspectivă, căci Biserica Ortodoxă Română îi comemorează pe patriarhii Nicodim Munteanu și Iustin Moisescu și pe traducătorii de cărți bisericești. Iar rolul Sfântului Antim Ivireanul a fost unul de excepție în cultura și ortodoxia românească.

Sfântul Antim Ivireanul a fost o personalitate de o complexitate rar întâlnită. Tipograf, arhitect de biserici, caligraf, sculptor, predicator fără egal, cunoscător al multor limbi străine, mitropolitul de origine georgiană s-a dovedit în același timp a fi un bun chivernisitor al Bisericii, cu spirit filantropic și aplecare spre nevoile credincioșilor pe care i-a păstorit. Orator neîntrecut, cum ne-o arată opera sa omiletică, Didahiile. Iar mănăstirea Antim din București, ctitoria sa, este și ea un semn al iubirii de Dumnezeu și al priceperii mitropolitului; testamentul său mărturisește dragostea față de păstoriții săi lipsiți de cele materiale. Pentru toate aceste fapte, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române l-a trecut pe mitropolitul Antim Ivireanul în rândul sfinților la 21 iunie 1992, cu zi de prăznuire 27 septembrie.

Andrei, pe numele său de botez, s-a născut în anul 1650 în Iveria, Georgia așa cum o știm noi, pe la anul 1650, din părinți evlavioși, Ioan și Maria. Tradiția păstrată de georgieni spune că s-a născut în localitatea Ude, undeva în munții Caucaz. Acolo a copilărit până la vârsta de 16-17 ani, când a căzut rob la turci. Eliberat din robie, a trăit în preajma Patriarhiei Ecumenice din Constantinopol, unde a deprins de tânăr sculptura, pictura, caligrafia și limbile greacă, arabă și turcă. În jurul anului 1690, domnitorul Constantin Brâncoveanu l-a adus în Țara Românească, aceasta devenindu-i o a doua patrie.

Vom vorbi mai mult despre activitatea sa tipografică și de traducere de cărți bisericești și lucrări patristice. Dar să nu uităm, printre altele, de rolul său filantropic, de ajutorare a păturilor sărace și în acest sens Sfântul Antim a fost primul care a deschis primele 3 școli publice gratuite.

În anul 1691 a ajuns conducătorul tipografiei din București. În anul 1696 era egumen al Mănăstirii Snagov, unde a întemeiat o nouă tipografie și a desfășurat o bogată activitate tipografică timp de cinci ani. Și-a continuat lucrarea tipografică în București, între anii 1701-1705. În anul 1705 a fost ales episcop al Râmnicului. La

începutul anului 1708 a fost ales mitropolit al Țării Românești, păstorind pe credincioșii români din acest principat românesc până în anul 1716.

Activitatea sa tipografică și traducerile

Timp de un sfert de veac (1691-1716) a tipărit sau a supravegheat tipărirea a 63 de cărți, dintre care 39 au fost lucrate de el însuși: 30 în grecește, 22 în românește, una în slavonă, 6 slavo-române, 2 greco-arabe, una greco-română și una greco-slavo-română. Sunt tipărite: 21 la București, 15 la Snagov, 9 la Râmnic și 18 la Târgoviște. Ele au fost: cărți de slujbă, biblice, de doctrină teologică ortodoxă, cuvântări bisericești, cărți de învățătură pentru preoți, lucrări de filosofie etc. Dintre numeroasele lucrări tipărite menționăm doar: Mărturisirea ortodoxă a lui Petru Movilă (1699), Învățătură creștinească (1700), Floarea darurilor (1701), Noul Testament (1703). Prin activitatea sa tipografică, el a sprijinit și pe credincioșii de limbă greacă, georgiană și arabă.

În tipografia de la Mănăstirea Snagov, i-a deprins cu meșteșugul tiparului și pe o seamă de ucenici, dintre care cel mai de seamă a fost Mihail Ștefan (Iștvanovici), care mai târziu a tipărit cărți la Alba Iulia - căci Sfântul Antim a fost alături și de credincioșii români din Transilvania, împinși de austrieci să treacă la catolicism - și chiar în țara natală a lui Antim, adică în Iveria.

Trebuie să menționăm că în tipografiile de la București, Snagov, Râmnic și Târgoviște s-au adunat și corectori, gravori și traducători care au format o adevărată „lume a cărții”, interesată de confruntarea versiunilor în vederea realizării unei corecte versiuni românești, formându-se aici o veritabilă mișcare intelectuală.

Desăvârșirea românizării slujbelor bisericești

În secolul anterior se tipăriseră în limba

română rânduielile tipiconale și se introduseseră lecturile biblice în limba română. Dar textul liturgic al cărților de cult a fost tradus și tipărit în limba română abia în timpul păstoririi lui Antim Ivireanul. În perioada episcopatului la Râmnic, a dat la lumină Liturghierul (prima ediție în Țara Românească) și Evhologhionul (Molitvelnicul), în limba română, în 1706. Ajungând mitropolit, a tradus în românește și a tipărit, la Târgoviște, Psaltirea (1710) Octoihul (1712), Liturghierul (1713) și Molitvelnicul (1713), în a doua ediție, apoi Catavasierul (1714) și Ceaslovul (1715). Prin cărțile sale de slujbă în limba română, „datina străină a primit o lovitură de moarte”, după cuvântul lui Nicolae Iorga.

Martiriul Sfântului Antim are loc în anul 1716, în timpul domnitorului Nicolae Mavrocordat: Acesta îl acuză de complot împotriva sa. Patriarhia ecumenică îl cacterisește, iar sultanul poruncește arestarea sa. Exilat la mănăstirea Sfânta Ecaterina din Sinai, pe drum este omorât de soldații turci, iar trupul îi este aruncat în apele Tungei, un afluent al Mariței. Sentința de caterisire a fost ridicată de Sinodul patriarhal condus de patriarhul ecumenic Athenagoras abia la 8 martie 1966. ❖

Pelerini în Georgia

Acum cinci ani, între 23 și 30 septembrie 2014, Părintele Dinu Pompiliu a condus un grup de pelerini de la parohia Șerban Vodă în Georgia. Au ajuns și în Ude, satul Sfântului Antim. Aici se află cimitirul în care odihnesc părinții lui, Ioan și Maria, și două mănăstiri - una de călugări și cealaltă de călugărițe. Ultima a preluat o clădire în care au deschis o școală pentru copiii din sat, unde maicile predau. Iată că testamentul Sfântului Antim Ivireanul se împlinește și aici, pentru că el a lăsat urmașilor legământ să se preocupe, printre altele, de educația tinerilor. ❖

DOI ANI DE LA SFINȚIREA BISERICII PAROHIEI ȘERBAN VODĂ

Două evenimente din anul liturgic ne amintesc mereu de acel moment unic pentru biserica noastră și în aceeași măsură unic pentru cei care au participat la sfințirea noului lăcaș de cult: duminica a 18-a după Rusalii – a pescuirii minunate - și ziua prăznuirii Sfintei Întâia Muceniță și întocmai cu Apostolii, Tecla. Căci pe 24 septembrie 2017 Preafericitul Părinte Patriarh Daniel, împreună cu un sobor de arhieriei și preoți a sfințit casa pe care noi l-am construit-o lui Dumnezeu și în care până la sfârșitul veacurilor nu vom înceta a veni pentru a înălța împreună, așa cum am și ridicat-o împreună, rugăciuni de slavă și mulțumire.

Lung a fost drumul de la gând la înfăptuire. Căci în anii '90 ai secolului trecut vechea bisericuță devenise neîncăpătoare pentru o parohie atât de mare, ai cărei enoriași redescoperiseră credința în Hristos și voiau să recupereze parcă anii în care au trăit simțământul creștin mai mult în atmosfera sărbătorilor petrecute în sânul familiei. Așa că s-a pornit la drum în anul 2001, mai mult cu speranța în Dumnezeu și Maica Domnului și cu visul unei biserici frumoase și primitoare. Dar fără bani în visterie. Căci aveam bani, așa cum glumea părintele Dinu Pompiliu de multe ori, numai pentru treptele bisericii.

La 4 octombrie 2001 se sfințea punerea pietrei de temelie a bisericii, a celei de-a treia biserică construită în același loc. Primul lăcaș a fost de lemn, al doilea de zid și a durat 55 de ani. Această a treia biserică de care ne bucurăm azi a fost construită ca o necesitate peste a doua biserică.

Așa cum se spune la sfințire „Această casă Tatăl a zidit-o; această casă Fiul a întărit-o; această casă Duhul Sfânt a înnoit-o, a luminat-o și a sfințit sufletele noastre”. Această sfântă biserică închinată Maicii Domnului, Sfântului Ierarh Nicolae și Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț nu s-ar fi putut ridica fără ajutorul și ocrotirea lor. Ei sunt cei care au lucrat prin oameni, ctitori, donatori, ostenitori și prin slujitorii Sfântului Altar. Părintele Dinu spunea în ziua sfințirii: „Se cuvine să-I mulțumim lui Dumnezeu că ne-a socotit credincioși și ne-a pus să-I slujim. Ne-a chemat la această măreață lucrare și ne-a ajutat să o ducem la bun sfârșit. Gândul meu se înălță acum cu recunoștință către cei

care cu mult și cu puțin, prin acte de donație directe sau discrete, și-au scris numele în Cartea Vieții și prin faptele lor bune s-au făcut pildă tuturor. Îi asigur că astăzi milosteniile lor au ajuns până la cer, căci Dumnezeu din Cer privește cu admirație pe toți aceia care s-au jertfit și au jertfit pentru zidirea acestui dar pe care astăzi îl înălțăm Părintelui Luminilor, de unde vine toată darea cea bună și tot darul cel desăvârșit. Și ne rugăm astăzi ca bunul Dumnezeu să trimită pe preasfântul Duh să sfințească biserica aceasta, să o umple de lumina Sa cea veșnică, să o facă scaun al slavei Sale, să o împodobească cu darurile cele dumnezeiești și mai presus de lume, să o păzească până la sfârșitul veacurilor neclintită, să o preamărească mai mult decât jertfelnicul Legii Vechi și să ne dea nouă Darul umbririi Sale celei preacurate ca să ne împărtășim întotdeauna din negrăita Sa bunătate”.

Se cuvine dar, la ceas aniversar să mulțumim Domnului pentru darul pe care ni l-a făcut, să nu-i uităm pe toți cei care cu jertfe inimaginabile și cu dragoste nemărginită față de Dumnezeu, au lucrat zi și noapte ca noi astăzi să ne bucurăm de această minune. Azi ni se pare firească. Mulți nici măcar nu știu de câtă râvnă duhovnicească, îndrăzneală și răbdare a fost nevoie ca astăzi noi să stăm și să ne rugăm în această corabie a mântuirii. Măcar să-i pomenim pe cei care, asemenea văduvei sărace, au dat ultimul lor bănuț pentru a vedea ridicat acest lăcaș și nu au mai apucat să-l vadă sfințit.

Și iarăși spunea părintele Dinu chiar

în ziua sfințirii: „Ca o minune, la biserica noastră au venit în chip deosebit sfinte moaște, odoare de mare preț ale Ortodoxiei. Mă gândesc la moaștele Sfinților Apostoli Petru și Pavel, ale Sfântului Ierarh Nicolae, ale Sfinților Ierarhi Ambrozie, Dionisie și Simplician; ale Sfinților Mucenici Nazarie, Chelasie, Ghervasie și Protasie; Felix și Victor; Sebastian; Sisinie, Martirie și Alexandru. De asemenea mă gândesc la moaștele Sfântului Luca al Crimeei, doctor fără de arginți, la moaștele Sfântului Cuvios Paisie de la Neamț, părintele Filocaliei românești. Toate aceste odoare de mare preț sunt puse spre închinare în biserica noastră și cinstirea lor va fi cu laude atât timp cât va dura biserica. La ctitorirea acestei biserici, spuneam cândva, ne-au ajutat sfinții, viii și morții din morminte. De aceea, biserica aceasta este ca o mamă ce ne-a reunit și ne reunește pe toți”.

Și totuși, mă întreb azi, la doi ani de la sfințire, dacă mai suntem așa de uniți ca pe vremea când construiam biserica, dacă suntem o comunitate vie, atentă la nevoile celorlalți și ale bisericii, uniți în toate, cele liturgice și cele filantropice. De multe ori mă gândesc că duhul lumii, egocentrist și de împrăștiere, se insinuează din ce în ce mai des și în biserici. Dar poate comunitatea noastră parohială, cu mijlocirea ocrotitoarei ei, Maica Domnului, și cu ajutorul Sfinților din această biserică, va recupera și păstra în taină, cât mai bine, moștenirea bisericii primare, Apostolice. Mai ales că-i avem cu noi pe Sfinții Apostoli Petru și Pavel. (M.B) ❖

SFÂNȚA TECLA, PRIMA FEMEIE CARE A PĂTIMIT PENTRU CREDINȚA ÎN HRISTOS

Pe 24 septembrie 2017, în duminica târnosirii bisericii Șerban Vodă, Sfânta Muceniță Tecla, apropiată Sfântului Apostol Pavel, a venit să se alăture acestuia în biserica noastră și să dăruiască mângâiere și înțelepciune, răbdare și credință tuturor enoriașilor acestei atât de binecuvântate parohii. Moaștele Sfintei Tecla au venit prin bunăvoință Episcopiei Catolice din Milano, căci în Domul din Milano se află, așezat lângă altar, capul Sfintei Tecla. Chiar în acea dimineață de 24 septembrie 2017 o creștină devotată bisericii noastre, care astăzi trăiește nu departe de Milano, Eliana Petria, a adus cu mare evlavie o părticică din moaștele primei mucenițe a lui Hristos.

Onisifor și fiii săi sunt alungați din cetate.

În urmă, Tecla este osândită la ardere, după dorința mamei, căci nu se întoarce la Tamir. Se așează singură pe grămada de fân, vreascuri și lemne și, făcând semnul crucii peste aceasta, se pregătește să ardă. Și în timp ce focul ardea de jur-împrejurul ei, nevătămând-o, o ploaie mare cu grindină stinge focul. Judecătorul și mulțimea fug speriați la casele lor, iar Sf. Tecla pleacă să-l caute pe Apostolul Pavel, pe care l-a urmat până în Antiohia.

Dar și aici un tânăr sus pus din cetate, Alexandru, se îndrăgostește de ea. Refuzat de Sf. Tecla care nu răspunde dorințelor sale trupești, tânărul dă în vileag faptul că Tecla este creștină, cerând osândirea ei.

O femeie nobilă, Trifena, fiindu-i milă de ea, o ia peste noapte în casa ei. Tânăra este aruncată de două ori în mijlocul fiarelor, dar acestea se adună liniștite în jurul ei, lingându-i picioarele. Văzând aceasta, poporul strigă: „Mare este Dumnezeu pe Care-L cinstește Tecla!“ Acoperită de Duhul Sfânt, scapă și din alte încercări. „Sunt roabă a Dumnezeului Celui Viu“ răspunde ea, iar tortionarii, neputincioși, o lasă să plece.

Se duce în casa Trifenei, unde va propovădui cuvântul lui Dumnezeu, învățându-i pe mulți să creadă în Hristos. Apoi, luând binecuvântare de la Sf. Ap. Pavel, căruia voia să-i urmeze, dar care o oprise, spunând că „nimeni nu merge la război cu mireasa!“, Tecla pleacă la Maloula, oraș situat la 70 km vest de Damasc, în Siria, unde se retrage într-o peșteră. Pentru credința ei, Dumnezeu îi dă darul vindecării bolnavilor. Ea îi tămăduia pe toți cei care veneau la peștera unde sălășluia. Unii dintre ei primesc credința creștină. Vracii din Maloula, supărați pe ea pentru vindecările făcute, învrăjbesc pe localnici împotriva ei. Atunci Sf. Tecla se roagă lui Dumnezeu și stânca unde sălășluia se despică. Muntele îi devine astfel refugiu, dar și mormânt. Se crede că sfânta avea 90 de ani când s-a întâmplat această minune. ❖

De atunci Sf. Tecla, Întâia-muceniță și cea întocmai cu Apostolii, ne veghează, ne îndrumă și ne sfințește în taină. Căci multe și mari minuni se fac în taină, iar lucrarea Sfintei Treimi, a puterilor cerești, a Maicii Domnului și a sfinților nu întotdeauna este la vedere. Sau nu toți au ochi duhovnicești să deslușească harul ce este revărsat asupra noastră în mai toate momentele din viața noastră.

Sfânta Tecla este prima femeie care a pățimit pentru credința în Mântuitorul lumii. S-a născut în primul secol creștin în cetatea Iconiu (azi Konya în Turcia), din părinți păgâni. De o frumusețe deosebită, Tecla a devenit logodnica unui tânăr de neam bun, pe nume Tamir. Deși avea doar 18 ani, era foarte înțeleaptă. Ascultând cuvântul despre feciorie al Sf. Apostol Pavel, care prin anul 45, însoțit fiind de Barnaba, propovăduia pe Hristos în Iconiu, în casa lui Onisifor, Tecla a hotărât să trăiască toată viața ei în curăție trupească și să slujească Evangheliei Domnului. Tânăra fecioară a ascultat cuvintele Apostolului Neamurilor trei zile și trei nopți, fără să bea apă, să mănânce sau să doarmă, toată mintea fiindu-i cuprinsă numai de Dumnezeu.

Când Teoclia a aflat că frumoasa ei fiică crede în Hristos, ascultându-l neconținut pe apostol, s-a mâniat pe ea și a făcut orice să o îndepărteze de la crezul creștin: a vorbit cu ea, a bătut-o, a lăsat-o flămândă, dar totul a fost în zadar. Tamir

a mers la dregătorul cetății, cerând prinderea și întemnițarea lui Pavel, sub acuzația că era creștin și că o determinase și pe Tecla să urmeze lui Hristos.

Aflând că este în temniță, Tecla pleacă noaptea la el, plătind pe temniceri să-i deschidă ușa la Sf. Apostol Pavel. Mirat de curajul fetei în a-și apăra credința adevărată, Sfântul Pavel sărută capul fetei și o binecuvântează, numind-o mireasa lui Hristos. Dimineață, mama ei observă lipsa fetei de acasă și cu Tamir și cu slugile o caută în tot orașul. Găsind-o la temniță, o scot cu forța și anunță guvernatorul.

Sf. Ap. Pavel este adus în fața mulțimii care strigă că acesta este vrăjitor. Guvernatorul o cheamă și pe Tecla, întrebând-o de ce își respinge logodnicul, dar ea, uitându-se la îndrumătorul ei, tace. Atunci mama ei strigă către judecător s-o ardă în foc, căci ea nu este fiica ei, ci este „ramură uscată și blestemată odraslă“. Tamir insistă la judecător să-l piardă pe Pavel. Dar vina apostolului era doar propovăduirea lui Hristos, așa că Sf. Pavel, Barnaba,

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 22-29 SEPTEMBRIE 2019

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 22 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 25 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 27 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Acatist
Sâmbătă 28 septembrie	07 ³⁰ -09 ³⁰ 18 ⁰⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea morților Vecernie
Duminică 29 septembrie	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 19-a după Rusalii (Predica de pe munte) Utrenia, Sfânta Liturghie

CONTRIBUȚIA ENORIAȘILOR PAROHIEI ȘERBAN VODĂ PENTRU ANUL 2019 A FOST STABILITĂ LA 100 LEI